XIV. évf. 4. szám 2002. július-augusztus

MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

R. W. K.: Hogyan éljünk kis-közösségben?

A MEGÚJULÁS 12 LÉPCSŐJE

5. Belső gyógyulás

Ahhoz, hogy a Szentlélek birtokba vehesse szívünket szükségünk van belső gyógyulásra. Jézus az Ő életét teljes gazdagságában akarja nekünk ajándékozni. Ennek elfogadását akadályozzák az emberek elutasításából, megalázásából, szeretetlenségéből és különböző félelmekből eredő sebek. A gyógyulás kegyelmi folyamat. Az ember részéről fontos döntés a megbocsátás, a bosszúról és neheztelésről való lemondás. A Szentlélek ekkor lép be szívünkbe, hogy átitassa Isten gyöngéd szeretetével, közelségének erejével és világosságával. Ezért hivogat magához Jézus ilyen bensőséges szeretettel: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok” (Mt 11,28) A rossz emlékek miatti sebek fáradtságot, tehetetlenséget hoznak létre a szívünkben. Jézus felfrissít és erőssé tesz!

Az élet evangéliuma

Nyáron mindenki szeretne kiszabadulni a nagyváros zsúfoltságából. Kimenni... elmenni valahová, ahol csend, béke, hegyek, virágok, folyók vannak. Elmenni oda, ahol a természet tisztasága és békéje fogad. Szüksége van erre annak is, aki falun él. Mert valójában nem a város vagy falu a probléma, hanem az a feszültséggel teli légkör, ami összeadódik a sürgető feladatokból, az emberek szeretetlenségéből, a félelmekből, mások támadó fellépéséből. Ilyen légkörben a lélek nyugtalanná válik, vágyódik az elfogadó szeretetre, gyöngédségre, szépségre, irgalomra.

Mindezt a természetben részben megtaláljuk. Azért részben, mert a teljességet csak a személyben találhatjuk meg. Az elfogadó, gyöngéd, harmóniát sugárzó, irgalmas, együttérző személyben. Ezt a személyt hiába keressük az emberek között. Csak Jézus az, akinél mindig megtaláljuk az elfogadást, jóságot és békét. Ő maga mondta magáról: *„Én vagyok az... élet"* (Jn 14,6). Ugyanezt mondta Mártának, aki reménytelenül sírt Lázár elvesztése miatt: *„Én vagyok a feltámadás és az élet"* (Jn 11,25-26). Sőt, küldetésének fő szempontját is ebben jelölte meg: *„Azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen"* (vö. Jn 10,10). Itt a bőség nem a világi gazdagságra vonatkozik, hanem a teljességre. Jézus örömteli, minden gondtól felszabadult életet akar neked ajándékozni!

A saját életed értékét Jézus személyéből, szavaiból és tetteiből tudod a legjobban megismerni.

Amennyiben fölismered értékedet, annyiban leszel képes fölvállalni azt a kötelezettséget, hogy életedet oltalmazni, szeretni, formálni kell és segíteni belső növekedését.

Az Egyiptomból való kiszabadulásban a választott nép nemcsak Isten jóságát ismerte meg, hanem saját életének értékét is. Ezután a tapasztalat után bármilyen veszély fenyegette, megújult bizalommal fordult Istenhez, hogy megmeneküljön és hatékony segítséget találjon Nála.

Jézusban ez az életet oltalmazó jóság még teljesebben kibontakozik, amikor mellé áll a szegényeknek és a leprásoknak, vakoknak, bénáknak. Nemcsak azt mondja nekik, hogy az életük értékes Isten szemében, hanem kinyilvánítja az Atya gyógyító szeretetét nekik és fölemeli őket. *„A vakok látnak, a sánták járnak, a leprások megtisztulnak... és a szegényeknek hirdetik az evangéliumot"* (Lk 7,22). Ezekkel a szavakkal mutatja be Jézus küldetésének tartalmát. Mindazok, akik valamilyen testi vagy lelki szenvedést hordoznak, Tőle hallják az örvendetes hírt: Isten nem hagyta el őket, törődik velük, szereti őket. A szegények és betegek sokasága, akik követték Őt, szavaiból és tetteiből fölfogták, hogy az Atya oly nagyra értékeli őket, hogy meghívta Országába és örökre boldoggá akarja tenni őket.

Ugyanez folytatódik az Egyház küldetésében is. Péter apostol, amikor hirdette az üdvösség üzenetét, odament a béna koldushoz és fejére téve kezét, Jézus nevében meggyógyította őt (ApCsel 3,6). Az ÉLET, amely nyomorultan és az út szélére dobottan feküdt, újra megtalálta méltóságát és értékét. Így lett alkalmas arra, hogy Jézust szívébe fogadva, tanúságot tegyen Róla.

Az Egyház üzenete nemcsak azoknak szól, akik betegek, szenvedők és kirekesztettek, hanem minden emberhez. **Minden ember élete értékes Isten szemében!** De ezt az Istentől jövő értéket csak az ismeri föl, aki megszabadul a bűn értékromboló hatásától és találkozik az üdvözítő Jézussal (Lk 5,31-32).

Aki a világból várja életének értékelését, az hamis úton jár, mert az anyagi javak és a hatalom birtoklása mulandó. Ahogy a tékozló fiú is megtapasztalta: amíg sok pénze volt, sok barátja volt; amint szegény lett, mindenki elhagyta őt (Lk 15,11) és disznópásztornak kellett beállnia, hogy legalább ennivalója legyen.

Jézus saját életének értékelését az Atyától várta. Ezért tudta elfogadni a szegénységet és a törékenységet. Ez a szegénység nemcsak abban állt, hogy nem ragasz-

kodott isteni kiváltságaihoz, hanem az élet legszerényebb körülményeit is elfogadta. Jézus egész életén át szegénységben élt, egészen a keresztig, ahol még utolsó ruhadarabjától is megfosztották. Mégse volt elégedetlen, mert életének alapja, kincse, öröme az Atyában volt. Ez az elpusztíthatatlan alap segítette őt, hogy legyőzzön minden szomorúságot és megőrizze optimizmusát a legnehezebb helyzetekben is.

Valóban nagy az emberi élet értéke, ha az Isten Fia magára vette és azzá a „területté" tette, amelyben az üdvösség megvalósul. Ezért értékeld az életedet, oltalmazd, gazdagítsd, formáld széppé és gyümölcsözővé!

Katona István
főszerkesztő
(„Az élet evangéliuma" alapján)

HOGY AN ÉLJÜNK A KISKÖZÖSSÉGBEN?

1.
Mindnyájan egyek Jézus Krisztusban!

Robinson története izgalmas beszámoló arról, hogy egy leleményes ember milyen életet tud élni hosszabb ideig egy lakatlan szigeten. A keresztény ember azonban nem élhet Robinson életet. A keresztény közösség nem tetszés szerinti különlegesség, hanem a hívő élet része. Kereszténynek lenni ugyanis annyit jelent, mint Krisztus Testének (az egyháznak) közös életében részt venni.

Az Apostolok Cselekedetei 2. fejezete világosan leírja az első keresztény közösség életét. *„A hívek mind összetartottak (egyek voltak) és mindenük közös volt"* (ApCsel 2,44). Együtt imádkoztak, együtt dolgoztak és megosztották egymással tulajdonukat. Mivel a Szentlélek leszállt rájuk (ApCsel 2,41), átélték a közösségi élet örömét.

Jézus arra tanította tanítványait, hogy olyan kapcsolatban legyenek Vele, mint a szőlővesszők a szőlőtőkével. A szőlőtővel való szerves kapcsolatuk által egymással is közösségben vannak. A Krisztustól kapott élet volt az, amit egymással megosztottak. Csak úgy tudtak megmaradni Benne – az igazi szőlőtőben –, ha megtartották az új parancsolatot: *„Szeressétek egymást, mint ahogy én szerettelek titeket"* (Jn 15,12). A Jézussal való kapcsolat elválaszthatatlan az egymással való szerető kapcsolattól. Ezért imádkozik így Jézus a főpapi imában: *„Amint Te, Atyám, bennem vagy és Én Tebenned, úgy legyenek egyek ők is Mibennünk, hogy így elhiggye a világ, hogy Te küldtél Engem"* (Jn 17,21). Ha Jézus tanítványai nem egyek a hitben és a szeretetben, a világot nem tudja meggyőzni az Evangélium igazsága.

Pál apostol még további hasonlattal érzékelteti előttünk ennek fontosságát. A keresztények „élő kövek", akik egybeépülnek az apostolok és próféták alapkövén a *„Lélek által Isten hajlékává"* (Ef 2,19-22).

Mindnyájan Krisztus Testének vagyunk a tagjai, akiket Krisztus egybeilleszt és összefog (Ef 4,16), és a *„szem nem mondhatja a kéznek, hogy nincs rád szükségem"* (1Kor 12,12-31).

A hívő emberek olyan szoros kapcsolatban legyenek egymással, mint ahogy az emberi test különböző tagjai egymáshoz kapcsolódnak. A hívőknek ezt az egységét Krisztusban jelzi az Oltáriszentség, illetve a szentmise, amelyben *„sokan egy kenyér, egy test vagyunk, mivel mindnyájan egy kenyérben részesülünk"* (1Kor 10,14).

A magányos keresztény fogalma teljesen ismeretlen az Újszövetségben. Az apostolok a keresztény élettel összeegyeztethetetlennek tartottak volna ilyen kijelentést: „Az én kereszténységem az én magánügyem, senkinek semmi köze hozzá."

A közösség (egyház) visszautasítása egyenlő Krisztus visszautasításával, mert nem lehetünk Istennel megbékélt emberek, ha ugyanakkor nem békülünk meg egymással is. Isten szándéka az, hogy *„Krisztusban mindent egybefoglaljon"* (Ef 1,10).

Itt arról van szó, hogy Isten egy új közösséget teremt, szent népet, királyi papságot: az Egyházat. A **közösség** tehát a keresztény életnek nem csupán része, hanem **maga a keresztény élet!**

2.
Miért jöjjünk össze?

Ha Jézus szándéka szerint a keresztények egyek akarnak lenni, akkor találkozniuk kell egymással. A hívőknek ez az összegyűlt csoportja alkotja a helyi egyházat. A helyi egyház nem más, mint az egyetemes egyház része egy bizonyos helyen. Pál apostol kegyelmet és békét kíván Isten korinthusi egyházának (1Kor 1,2). A helyi egyház legjobb meghatározását maga Jézus fogalmazta meg: *„Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az Én nevemben, ott vagyok közöttük"* (Mt 18,20). Krisztus az Ő valóságos jelenlétét ígéri itt azoknak, akik az Ő nevében (az Ő akaratával megegyezően, szeretetben) gyűlnek össze. Hasonló ígéretet tett az egész közösségnek: *„Én veletek vagyok minden nap, a világ végéig"* (Mt 28,20).

Ennek alapján meg lehet fogalmazni, hogy azért jövünk össze, hogy a közösség által találkozhassunk Krisztussal. Ez annyira fontos, hogy soha nem szabad az *„összejövetelekről elmaradni, mint némelyek szoktak"* (Zsid 10,25).

Sokan vannak manapság, akik azt vallják, hogy ők az egyetemes (szellemi) egyházhoz tartoznak, ezért nem csatlakoznak a helyi egyházhoz. Az ilyen gondolkodás következetlen, és azt mutatja, hogy az illetőnek nagyon tökéletlen ismerete van Isten szándékáról.

Vajon lehetséges-e egy hadsereghez tartozni anélkül, hogy valamelyik egységhez ne tartozna az ember? A keresztények Isten akaratával megegyezően három okból jönnek össze:

a. Közös istentiszteletre

Isten azért hozta létre a keresztény közösséget, hogy Őt tisztelje és imádja. *„Lelki templommá épülünk... hogy lelki áldozatokat mutassunk be"* (1Pt 2,5). Isten előtt kedves, ha közösségben imádjuk Őt. Ez az áldozata a megváltottak közösségének, amely a hit által eggyé lett Fejével, Jézus Krisztussal. Még olyankor is, amikor a hívő ember szobájának csendjében egyedül imádkozik, „minden szenttel" együtt imádkozik, mint Krisztus Egyházának tagja. Isten imádata a szentmisében nyeri el a legmagasabb kifejezését, abban a családias közösségben, amely közösség Istennel és egyúttal egymással is Krisztusban. Ugyanígy az Ige szolgálatának is az a célja, hogy a közösséget (nem egy különálló egyént) építse, hogy az lelki mélységben tudja imádni Istent. A közösség tehát elsősorban Istent imádó közösség.

A felelősségteljes keresztény ember tehát mindig jelen lesz, amikor hívő társai Isten imádására és tiszteletére összegyűlnek. Teszi ezt nemcsak vasárnap – az Úr napján –, hanem hétköznap is, amikor a közösség imádkozásra összejön. Akárhol tartják ezeket az összejöveteleket, különleges áldás van a közös imádságban (Mt 18,20). A hívő ember fegyelemre neveli magát, hogy idejében ott legyen és egész lényével részt vehessen az összejövetelen. Elsősorban nem azért megy oda, hogy kapjon valamit (vigasztalást, tanácsot, baráti társaságot), hanem azért, hogy maradéktalanul fölajánlja magát Istennek (mert hiszen ez a helyes istentisztelet lényege); hogy engedelmesen figyeljen az Ő Igéjére, hogy közbenjárjon másokért és hogy közössége legyen Istennel és hívő testvéreivel.

b. Hogy kölcsönösen segítsük egymást

A keresztények mindannyian Krisztus tagjai és ezért egymásnak is tagjai. Az emberi test tagjai egymásra vannak utalva és kiegészítik egymást. Hasonlóképpen a kereszténynek is szükségük van egymásra, hogy egymást építsék a szeretetben. Az első közösségben annyira mély volt az egymás iránti szeretet, hogy a kívülállók nemes irigységgel mondták: „Nézzétek, mennyire szeretik egymást!"

Hívő emberek úgy segítik egymást legjobban, hogy megosztják egymással Krisztusról való ismereteiket és megtapasztalásaikat. Krisztus nem magántulajdonunk, hanem közös gazdagságunk, amelyet meg kell osztanunk egymással. Amikor a karizmatikus megújulás megindult, az emberek felfedték egymásnak szívük állapotát. Tanúságot tettek arról, hogy Jézus hogyan ragadta ki őket bűnös állapotukból és hogyan adott új életet nekik. Ezeket a tanúságtételeket a Szentlélek olyan erővel töltötte meg, hogy sokan, akik hallgatták, sírva fakadtak és vágyat éreztek a Szentlélek után. Életre vált, amit Jakab apostol írt: *„Valljátok meg egymásnak bűneiteket és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok"* (Jak 5,16).

A Szentlélek irányítása alatt a kisközösségben tanúságot kell tenni Isten győzelméről életünkben. Megvalljuk kísértéseinket, nehézségeinket, hibáinkat, bűneinket, hogy Isten dicsősége annál jobban feltáruljon.

Ha testvérünk ellen vétkeztünk, bocsánatot kell kérnünk, mert csak így jöhet létre az a belső egység a közösségben, amelyben a Szentlélek hatékonyan működhet.

Krisztust másokkal megosztani természetesen ennél sokkal többet jelent – valami pozitívat. Az Őróla nyert ismereteinket és hitbeli megtapasztalásainkat kell megosztanunk, s erre a legjobb alkalom a bibliakör. A Szentírás körüli közösség, különösen ha minden jelenlevő hozzájárul valamivel, mélyen gazdagító. Zsoltárok, énekek, imák és lelki könyvek gazdag és váltakozó öröksége által részesedünk az előttünk jártak tapasztalatában. Hasonlóképpen, ha közösen olvasunk és megbeszélünk a keresztény hitről szóló mostani könyveket, akkor osztozhatunk a jelenlegi egyetemes kereszténység tapasztalataiban és ismereteiben.

Az elmondottakon kívül gyakorolni kell az anyagi javak megosztását is, kinek-kinek a szüksége szerint (ApCsel 2,45). E nélkül a keresztény közösség mintegy a „fellegekben jár", és hiányzik belőle a szeretet gyakorlati megvalósítása.

c. Hogy együtt szolgáljunk

Ha néhány ezer katona egy csatában mind különálló egyénként, egyénileg küzdene, az kétségbeejtő kavarodásra vezetne. Ugyanezek az emberek azonban egységes harci alakulatba kovácsolva komoly ütőerőt képviselnek, amellyel számolni kell. A keresztények egymással összeforrva alkotják az Egyházat, amely Krisztus Teste, és ez az a szervezet, amely által Krisztus el tudja végezni munkáját a világban. Ez persze nem jelenti azt, hogy az egyház **csak** ott és akkor tud munkálkodni, amikor a keresztények **láthatóan** együtt vannak. Egy hűséges keresztény – mondhatnánk – a gyárban is egyházi munkát végez, mert hiszen ő ott is tagja az egyháznak, és ott is annak céljait és terveit valósítja meg. Amikor egy ejtőernyőst ellenséges területre ledobnak, ő akkor is tagja marad a maga hadseregének, és annak a terve alapján ténykedik. A „magányos farkas"-keresztény (bár ez már önmagában ellentmondás) nagyon keveset ér Isten országának a dolgában, mert az ilyen elszigetelt munkának gyakran nincs maradandó értéke, hiszen nem áll összhangban a Vezér nagy tervével. Az Ő terve pedig az, hogy *„ismeretessé legyen az Egyház által Istennek sokféle bölcsessége"* (Ef 3,10).

3. A helyes együttélés

A keresztény közösség a Szentlélek alkotása, de Ő emberi engedelmesség és együttműködés által munkálkodik. Az ilyen közösség tehát nem önműködő valami, és az emberi engedetlenség komoly kárt tehet benne, sőt tönkre is teheti. Ez néha már az apostoli korban is előfordult (erről szól az 1. korinthusi levél); ma pedig annyira kirívóak és nyilvánvalóak a keresztény egység, szeretet és közösség ellen elkövetett bűneink, hogy nem is kell külön rájuk mutatni. Ezért minden hívő ember felelős, hogy megtartsa a *„Lélek egységét a békesség köteléke által"* (Ef 4,3). Amint az apostol itt mondja, a testvéri közösséget nem szabad magától értetődőnek tekinteni, nekünk kell beleadnunk a szorgalmunkat, gondosságunkat, személyes felelősségünket, hogy a közösség igazságban, egységben, békességben és szeretetben felépülhessen. Meg kell tehát vizsgálnunk, hogy milyen tulajdonságokra van szüksége a hívő embernek ahhoz, hogy egység és szeretet uralkodhasson a közösségben. Ezek a tulajdonságok, bármennyire gyöngék és fejletlenek legyenek is, nagyon fontosak, mert ha valakiből teljesen hiányoznak, akkor az csak bomlasztja a közösséget.

Alapjában véve csupán egyetlenegy tulajdonságra van szükség, és ez az „agapé", Jézus Krisztus szeretete bennünk. A szeretet a keresztény közösség lényege, ez a habarcs, amely összetartja az új templom élő köveit. De ez a szeretet, az agapé, nem érzések vagy lelki felbuzdulás dolga, hanem sok olyan kiváló tulajdonságban jut kifejezésre, amelyek alapvetőek a közösségi élet számára.

Az Újszövetség az agapé megnyilvánulásait gyümölcsnek nevezi – nem gyümölcsöknek –, mert hiszen ugyanannak a tulajdonságnak különféle oldalairól van szó. *„A Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség"* (Gal 5,22).

Ezekre az erényekre van szükség a közösségi életben (vö. Kol 3,12-17; Fil 2,1-5; Ef 4,25-32; Róm 12).

Nem szándékozunk egy másik felsorolást adni, hanem kiemelni néhányat a főbb tulajdonságok közül, amelyeket ezek az újszövetségi szakaszok tartalmaznak.

a. Hűség

A házassági szövetség egyik legfőbb követelménye mind a férjtől, mind a feleségtől a hűség. A keresztények is hasonló szövetségre léptek egymással, az Új Szövetségbe, amelyet Krisztus drága vére pecsételt meg; a köztük levő szeretet tehát szövetségi szeretet, hű szeretet. A kölcsönös hűség a legfontosabb része a keresztény szeretetnek. Nekünk, akik megosztjuk egymással a közös kenyeret és a közös kelyhet, a végsőkig hűségeseknek kell lennünk egymáshoz. Ez főleg a nyelvünkre vonatkozik; soha ne pletykálkodjunk keresztény testvéreinkről, és ne beszéljünk lebecsülően a közösségről, különösen hitetlenek előtt.

b. Őszinteség

A közösség azon épül fel, hogy „szóljunk igazságot (valóságot) szeretetben." Mindkét szó fontos ebben az Istentől ihletett mondatban. Minden közösség kölcsönös bizalmon nyugszik, és ez csak akkor lehetséges, ha a közösség tagjai az igazságot mondják egymásnak. Az igazság eloszlat minden gyanút, és ettől függ Krisztus Testének az egészsége. De hozzá kell tennünk, hogy „szeretetben". Legyünk igazmondók és tapintatosak, őszinték és építő szándékúak, nyíltak és barátságosak. Jézus is szókimondó volt, de szeretetlen sohasem.

c. Felelősség

Krisztus Testét sokszor gyengíti az, hogy tagjai közül sokan nem munkálkodnak, hanem csak hordoztatják magukat – sőt esetleg paraziták. A felelősségvállalás a férfiasság jele, a tevékeny részvétel érettségre vall. Vállaljunk tehát felelősséget a közösség boldogulása érdekében, és ne hagyjunk mindent másokra.

d. Együttműködés

Egy labdarúgócsapat sikere elsősorban a tizenegy játékos összjátékától függ. Hasonlóképpen, a kisközösség eredményes munkája is „összjátékot", a tagok együttműködését igényli. Meg kell lennie a készségnek arra, hogy együtt és összhangban dolgozzunk a többiekkel, még akkor is, ha fel kell adnunk kedvenc elképzeléseinket vagy személyes sajátosságainkat.

„Ha nem az én javaslatom szerint történik, akkor én kiállok" – az ilyen magatartás hűtlenség Krisztussal szemben.

Az bizonyos, hogy egy csoportban mindig lesznek vélemény- és nézetbeli különbségek, és az együttműködés sokszor az építő módon való megegyezéstől függ.

Igyekezz úgy látni a dolgot, hogy valószínűleg a másik félnek is van némi igaza, amikor ellentét támad; tanulj meg különbséget tenni lényeges és lényegtelen dolgok között; légy jóindulatú akkor is, ha nem tudsz igazat adni a másiknak, és gondolj mindig arra, hogy te is tévedhetsz.

Ehhez nélkülözhetetlen az alázatosság: *„Semmit se cselekedjetek versengésből, sem hiú dicsőségvágyból, hanem egymást alázatosan magatoknál különbnek tartsátok"* (Fil 2,3).

e. Türelem és megbocsátás

A közösség nem tökéletes szenteknek a társasága, hanem bocsánatot nyert bűnösöknek a közössége. Hívő testvéreink mind esendő emberek, és biztos, hogy időről időre próbára tesznek bennünket. Valószínűleg akadnak a közösségben olyanok, akik az „idegeinkre mennek", vagy olyanok, akiknek furcsaságai bosszantanak bennünket, vagy akiket „nem bírunk". Ezért van szükségünk önuralomra, türelemre, megbocsátásra, ezért kell tudnunk *„elviselni egymást szeretetben"*. Jó arra gondolni, hogy esetleg mi is mások idegeire megyünk, és hogy minket is el kell tűrni.

Próbáljuk meg mások nehézségeit megérteni, gondoljunk arra, hogy azok talán az illető vérmérsékletével függnek össze. Imádkozzunk azokért, akiket nem tudunk szeretni, és ha lehetséges, igyekezzünk segíteni rajtuk.

Ne legyünk kicsinyesek, és szűkkeblűek, mert ezek méltatlanok az Úr Jézus nagy kegyelméhez. Gondoljunk arra, hogy Ő így tanított bennünket imádkozni: *„Bocsásd meg a mi vétkeinket, amint mi is megbocsátunk."*

f. Humor

Az öröm nem képzelhető el derű és szívbeli könnyedség nélkül, anélkül a finom irónia nélkül, amely Jézus Krisztus sok mondásában és példázatában megtalálható. A humorérzékre szükség van a közösségi életben, mert e nélkül sok dolog jóval sötétebbnek látszik, mint amilyen az valójában, és ez teljesen szükségtelen terheket rak ránk. Igazán kegyelem az, ha másokkal együtt tudunk nevetni, és az érettségnek biztos jele, ha másokkal együtt **saját magunkon** is tudunk nevetni. Nem kell **mindent** komolyan venni, hiszen éppen ezért adott nekünk a Teremtő humorérzéket.

4.
A testvéri közösség körei

Ha egy csendes tavacskába követ dobunk, a víz egyre táguló körökben gyűrűzik tovább. Ez jól szemlélteti a

hívő közösséget, melyet úgy képzelhetünk el, mint egymásban elhelyezkedő, koncentrikus köröket.

A **legtágabb kör** az egyetemes Egyház, amely nemcsak a földön jelenleg élő összes hívőt foglalja magában, hanem azokat is, akik már elhunytak – tehát minden hívőt a Jézus Krisztusban a földön és a mennyben. Milyen bátorító is az, ha arra gondolunk, hogy *„a tanúknak ilyen nagy felhője vesz körül"* minket (Zsid 12,1). Hát még ha ráébredünk, hogy az élők és az elköltözöttek töretlen egységet alkotnak, „a szentek közösségét"! A világszerte élő Egyházért, annak egységéért, tisztaságáért és munkájának sikeréért való közbenjáró imádságnak előkelő helyet kell elfoglalni minden hívő ember életében.

Külső körnek nevezhetjük a helyi plébániát vagy hívő közösséget; amely része az egyetemes kereszténységnek. Talán itt találkozott a hívő ember első ízben az Úrral az Igében és a közösségben, és itt tanulja meg, hogy mi a közösségi élet. Önmagában a barátság vagy a szociális tevékenység még nem teszi a gyülekezetet közösséggé szellemi értelemben, hanem csupán a Krisztus iránti hűség és az érte végzett közös munka.

A **belső kört** megtaláljuk minden egyes helyi közösségben, és ezt általában a „közösség magvá"-nak nevezik. Még Izraelben is volt egy istenfélő maradék – *„beszélgettek egymás között azok, akik félik az Urat"* (Mal 3,16). Ez a belső kör azokból áll, akik a legbuzgóbbak, akik felelősséget vállalnak, akik megbízható munkások. Általában nincsenek megelégedve a dolgok jelenlegi állásával, és mindig készek tenni valamit a változás érdekében.

A **legbelső kör** a „szentek szentje", ahová ezeknek a külső tornácoknak vezetniük kellene; idáig sajnos nem minden keresztény jut el. Egy-két hívő társunkkal, de legfeljebb néhánnyal, kialakíthatunk olyan bensőséges, személyes kapcsolatot, amely teljes és kölcsönös bizalmon alapul, és amelynek Krisztus a középpontja. Az volna az eszményi, ha ilyen viszony lenne a keresztény családban a férj és a feleség között. Ilyen családok alkották sokszor azt a magot, amely körül az apostolok idejében közösségek keletkeztek. Ilyen bensőséges közösség valósulhat meg jó barátok közt is, akik egyek Krisztusban, a közös hitben, a szeretetben és a törekvésben.

Az itt leírt négy koncentrikus körrel egybevethetjük az Úr Jézus földi szolgálatának idején létrejött közösséget. A legtágabb körbe beletartozott valamennyi tanítványa, a külső kör a tizenkét apostolból állott, a belső körbe Péter, Jakab és János tartoztak, és végül ott volt *„az a tanítvány, akit Jézus szeretett."* Hangsúlyoznunk kell azonban, hogy ezek a körök mind **egymásban** helyezkednek el. Vagyis minden keresztény közösség befogadó (inkluzív) és nem elzárkózó (exkluzív). Nem lehet eléggé hangsúlyoznunk ennek a fontosságát. Egy exkluzív „közösség" nem egyéb, mint önző érdekszövetség (klikk), és valójában a Krisztusban való közös élet megtagadása. Gyakorlatilag ugyan nem lehetséges, és nem is kívánatos, hogy az ember mindenkivel ugyanabban a mély és bensőséges közösségben legyen, de szükséges, hogy mélyebb közösségi élményeink adjanak valami olyan többletet, amellyel jobban szolgálhatunk a tágabb köröknek.

Ez a kis vázlat a közösségi körökről egy igen fontos elvre akarja felhívni a figyelmet: haladj a középpont felé, törekedj a külső udvarokon keresztül a belső szentély felé. Minden keresztény közösségnek Krisztus a középpontja. Mint ahogy a kerék küllői csak úgy tudják megközelíteni a kerékagyat, ha egymáshoz közelebb jutnak, úgy mi is, minél közelebb jutunk egymáshoz, annál közelebb kerülünk a középponthoz, Krisztushoz.

5. Közös munkaterv

Itt most a belső és a legbelső körrel foglalkozunk – vagyis kis csoportokkal, sejtekkel, amelyekben igen bensőséges a kapcsolat. Azoknak, akik szeretnék, ha Isten Országa növekednék, ilyen módon kellene összekapcsolódniuk, akár az otthonukban, akár a helyi közösségben. Vannak világi csoportosulások, amelyektől sokat tanulhatunk az ilyen sejtek felépítését illetőleg.

a. Imádság

Ebben valósul meg a csoport igazi egysége, az ima tartja fenn az életét. Magában foglalja Isten imádását, a csoport tagjaiért való imádságot és a másokért való közbenjárást.

b. Csendesség

A közös csendességben az Oltáriszentség előtt az egész csoport Istenre összpontosítja figyelmét, és keresi a Szentlélek vezetését. Jó dolog az, ha fontos kérdések vagy tervek megbeszélése közben is szüneteket tartunk, és ilyenkor csendes elmélkedésben várunk a Szentlélekre. Ne féljünk a gyakori csendességtől!

c. Tapasztalatcsere

A közösség tagjai kölcsönös bizalomban kitárják egymásnak szívüket – megvallják bűneiket, megosztják nehézségeiket, problémáikat, élményeiket, terveiket, győzelmeiket, stb. Ez az út vezet egymás megismeréséhez és megsegítéséhez.

d. Az Ige tanulmányozása

A csoportos bibliatanulmányozás vagy úgy történik, hogy a tagok kölcsönösen elmondják egymásnak azokat az igazságokat, amelyeket személyes igeolvasásukban megértettek (olyankor lehetséges, ha mindenki ugyanazt a részt olvassa otthoni csendességében), vagy pedig együtt tanulmányoznak egy bibliai szakaszt, és megosztják egymással gondolataikat. Hasonlóképpen lehet hitmélyítő könyveket is együtt tanulmányozni.

e. Személyes evangelizáció – tanúságtétel

A csoport igyekezzen másokat is megnyerni, és így növekedni. Arra is kell időt szánni, hogy eltervezzük a következő lépést, keresve a vezetést, hogy kit helyez az Úr különösen a szívünkre. Készítsünk elő személyes és közös evangelizáló munkát is.

f. Szolgálat

Igyekezzünk meglátni, hogy csoportunk tagjai hogyan tudnának egyénileg vagy közösen másoknak szolgálni. Ide tartozik a szűkölködők megsegítése, a betegek vagy magányosok meglátogatása, egyszóval bármilyen teendő, aminek elvégzésére szükség van.

g. Vendégszeretet

Otthonunkat kitűnően felhasználhatjuk Isten Országának építésére. Például teadélutánokat, név- és születésnapokat vagy vacsorákat rendezünk, amelyek alkalmával kívülállókkal is kapcsolatot lehet teremteni. Ezeken tanúságot tehetünk Isten szeretetéről, megbeszélhetünk egy igeszakaszt vagy személyes problémákat.

h. A mindennapi munka

Gondoljuk közösen végig, hogy az új élet milyen hatással lehet a tagok mindennapi munkájára, és mindenki igyekezzék a következtetéseket a gyakorlatban megvalósítani.

i. A közösség

Minden sejt próbálja meg felfedezni, hogyan tehetné hasznossá magát a helyi közösség életében, és álljon készen ott bármilyen munka elvégzésére.

Szeretnénk rámutatni arra a kérésre, amellyel Krisztus „főpapi imádságá"-ban fordult az Atyához, elárulásának éjszakáján.

A Mester imája ez, nemcsak a tanítványokért, **hanem értünk** is.

„Nemcsak őértük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbennem; hogy mindnyájan egyek legyenek, mint Te énbennem, Atyám, és Én Tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy Te küldtél engem" (Jn 17,20-21).

Az Úr Jézus azt kéri, hogy az Atya és a Fiú közötti tökéletes egység tükröződjék vissza a hívők személyes kapcsolataiban, azért, hogy a világ is hitre jusson, látva ezt a szeretetben való egységet. Ennek a kérésnek nagy jelentősége van.

Ha mi szeretjük egymást, akkor a közösség a testvéri közösségi élet hitelességével meggyőzi a hitetlen világot, és mindenki felismeri, hogy mi az Ő tanítványai vagyunk, és hogy Ő Istentől jött.

Munkálkodjunk mindnyájan együtt, hogy Megváltónk imája beteljesedjék, és kölcsönös szeretetünk, testvériségünk és egységünk által arra késztessük a hitetleneket **a mi korunkban is**, hogy ne gúnyosan, hanem csodálkozva mondják: „Nézzétek, ezek a keresztények mennyire szeretik egymást!"

„Ezek állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban. Szent félelem fogott el mindenkit, mert az apostolok által számos csodajel történt (Jeruzsálemben, és általános félelem uralkodott). A hívek mind összetartottak és mindenük közös volt. Birtokaikat eladták és az árát szétosztották kinek-kinek szükségéhez mérten. Egy szívvel-lélekkel mindennap állhatatosan megjelentek a templomban. A kenyértörést házankint végezték, és örvendezve, tiszta szívvel fogyasztották el eledelüket. Magasztalták az Istent és az egész nép szeretetében álltak. Az Úr pedig napról-napra növelte az üdvösségre rendeltek számát." (ApCsel 2,42-47)

Kérdések a csoportbeszélgetéshez

1. Melyek a keresztény kisközösség legfontosabb feladatai?
2. „Nagyon félénk és zárkózott vagyok, ezért nehezen találok kapcsolatot az emberekkel." Milyen tanácsot adnál egy ilyen hívő testvérednek?
3. Van-e különbség a testvéri közösség és a barátság között?
4. Hogyan valósítom meg Isten szándékát a helyi egyházban (plébánián), a kisközösségre vonatkozóan?

R.W.K.

»Nyugtalan az én szívem, míg meg nem nyugszik Benned, Uram«

(Szent Ágoston)

Születésem után szüleim elvittek a templomba megkeresztelni. Ezután három évtized telt el az életemből úgy, hogy nem ismertem Istent. Ő mindig szeretett, óvott engem, de én nem tudtam erről.

Anyukám hasonlóan élte életét. Apukámat ugyan hitre nevelték az iskolában, hisz vidéken nőtt föl a háború előtt, de azután elfordult az Úrtól.

Az iskolában materialista világnézetre neveltek minket és én túl jó tanítványnak bizonyultam. Egyébként szerető családban nőttem fel egyetlen gyermekként. Megtanultam bízni önmagamban és az emberekben – ebben a sorrendben. Megtanultam, milyen fontos a szeretet, csak azt nem, hogy honnan származik. A Tanítóképző elvégzése után feleségül mentem ahhoz a férfihoz, akit az Úr már négy éve mellém adott, aki azóta is szeret engem és elviseli önző természetemet. Egy év múlva született egy gyönyörű, kedves, okos kislányom, rá egy évre pedig egy csodálatos kisfiam. A munkámban megtaláltam a helyem, szerettem a gyerekeket, akiket tanítottam, és ők is szerettek engem. De még mindig nem tudtam, kinek kell mindezt megköszönnöm! Ráadásul elég könnyen vettem az életet, úgy alakítva, ahogy nekem a legkellemesebb. Mindezt azért írtam le, mert az én tanúságtételemben nyoma sincs semmi tragédiának, vagy egyéb lelki tehernek, ami megelőzte volna megtérésemet.

Nem is tudom pontosan, mikor érintett meg először az Úr. Azt viszont már utólag visszanézve tudom, hogy ketten nagyon sokat imádkoztak megtérésemért. Az egyik vidéki nagynéném volt. A másik pedig egy tanítványom és a családja. Vele kapcsolatos az első élményem, amire vissza tudok emlékezni.

Noémi elsős volt, 1993-ban történt a dolog, amikor játék közben megkérdezte tőlem:

– Éva néni, te hiszel Istenben?

Meglepődtem a kérdésen, bár tudtam, hogy hívő a kislány. Nem akartam csalódást okozni neki, de mindig fontos volt nekem, hogy igazat mondjak, különösen a gyerekeknek. Végül is sajnálkozva mondtam neki:

– Nem, Nomikám.

– Hát hogy lehet úgy élni?! – nézett rám elkerekedett szemekkel az aranyos apróság.

Nem emlékszem, mit válaszoltam, talán arról valamit, hogy örülök neki, hogy ő hisz, mert könnyebb úgy az élete és még azt is, hogy mindenkit úgy kell elfogadni és szeretni, ahogy van. Mégis fontos lehetett ez a beszélgetés, ha megtérésemkor azonnal eszembe jutott.

Később kaptam tőle egy kazettát, amin evangelizációs gyermekénekek voltak. Nagyon sokat hallgattam, nagyon tetszett, de el nem ismertem volna, hogy hatással van rám. Harmadikban, a karácsonyi műsorban megtanítottam az osztálynak az egyik éneket a kazettáról. A „Van egy pálcám, színarany" kezdetűt. Rengeteget dolgoztam vele, én kísértem szintetizátoron az alt szólamot, holott nem is tudok hangszeren játszani. Negyedikben egészen különleges karácsonyt tartottunk. A tizenkét gyerek (fejlesztő osztály volt) körbeült a tornaszőnyegeken, a szülők köréjük székeken, középen égett egy gyertya. A gyerekeknek sok karácsonyi éneket tanítottam, köztük igaziakat is. Én Fekete István novellákat olvastam, Noémi apukája pedig arról mesélt nekünk, hogy mit ünneplünk karácsonykor. De még mindig materialista módon gondolkodtam, bár körülöttem olyan szelek fújdogáltak, amelyek azt suttogták, hogy van más is az anyagi világon kívül. Egyre inkább érdekelt a dolog.

A gonosz lélek szerette volna megakadályozni Isten felé törekvésemet. Kezembe „akadt" néhány Müller Péter könyv, szinte faltam őket. Aztán egy egésségnapon „véletlenül" eljutottam egy íriszdiagnosztikára, kaptam egy szórólapot, melyben dianetikára hívtak. Miért ne mentem volna el? Végül az egész betetőzéseként agykontroll tanfolyamra jártam. Milyen csodálatos, hogy az Úr mindebből kihúzott engem!

Az első gyanús jel akkor jött, amikor az agykontrollon tanult lazító gyakorlatot az osztályomban akartam használni. Noémi apukája elhívott egy beszélgetésre. Azt mondta nekem, hogy Noémi nem használhatja ezt a technikát, mert akkor védtelen lesz a sátánnal szemben. Nem nevettem ki, mert annál udvariasabb voltam, de egy szót sem hittem az egészből. Mégsem használtam a technikát a többiekkel sem, sőt magamban is egyre ritkábban.

Aztán egy évre rá, nyáron egyedül sétáltam a Gellért hegyen, amikor hangos énekszót hallottam. Egy csapat fiatal énekelt és táncolt, dicsőítette az Urat. Elbújtam egy fa mögé és onnan néztem őket. Hamarosan észrevettek és odahívtak. Pár órát együtt voltam két lány-

nyal, akik Jézusról beszéltek nekem a Biblia alapján. Éppen evangelizálni indultak, valamilyen szabadkeresztény gyülekezethez tartoztak. Éreztem némi vonzást, de a bűn még nagyon fogva tartott. Vásároltattak velem egy Bibliát, amit később olvasgattam is párszor, de nem szólt még hozzám.

Eltelt még egy év, amikor nyáron egy „Egészséges Élet tanári tréningre" mentem hat napra Dobogókőre. A Manrézában volt a tréning, a falakat hívő képek, feliratok díszítették, mindet végignéztem, olvastam. Nagyon feszített volt a program, reggel nyolctól este kilencig egy egyórás ebédidővel és két húszperces szünettel. Mégis minden reggel és délben kiszaladtam a kilátóhoz. A kilátó alatt van egy Mária kegyhely. Hamarosan megtaláltam ott kitéve egy Sík Sándor verset: „Ments meg Uram!" Nagyon megérintett a vers. Annyiszor elolvastam, hogy megtanultam. Egy közeli sziklán állva hangosan mondogattam minden hajnalban. A tréning végén, amikor a csoport előtt mindenkinek el kellett mondania, hogy mi tetszett a legjobban a hat nap alatt, én ezt a verset mondtam el. Mit mondjak, néma csend és döbbenet fogadta.

Ezzel együtt életem visszatért a régi kerékvágásba. Következő tavasszal elhívtak egy „Fiatalok az élet küszöbén" elnevezésű kétnapos tanári programra, melyet a Timóteus Társaság szervezett. Első nap végén levetítették a „Jézus élete" című filmet. Kicsit türelmetlenül fészkelődve, de végignéztem. Félig-meddig vágyódtam rá, hogy elmondjam a végén a megtérő imát, de nem mertem.

Másnap a közös ebédnél néhány hívő fiatallal kerültem egy asztalhoz a kolléganőimmel együtt. Arról beszéltek, hogy milyen csodálatos, ha Jézust a szívünkbe engedjük, milyen szabadok leszünk, és hogy megváltozik az életünk. Sokat kötekedtem szegényekkel. Egyik kolléganőm csitítgatott, azt mondta, hisz Isten létezésében. Emlékszem, arra gondoltam, ha én hinni tudnék benne, nem úgy élnék, ahogy ő, hanem kinyitnám a szívem Jézusnak. Persze erről egy szót sem szóltam.

Végül eljött 1999 novembere, az Országos Katolikus Karizmatikus Kongresszus. Anyukám megtért ennek az évnek tavaszán, de nagyon keveset beszélt róla. Annyit tudtam, hogy mikor kórházban volt, imádkoztak érte, aztán elkezdett imacsoportba járni. Ő mondta, hogy megy a Karizmatikus Kongresszusra, én pedig azt, hogy szeretném elkísérni, kíváncsi vagyok, milyen az.

Itt találkoztam az élő Jézussal! Már az elején a dicsőítő énekek nagyon tetszettek, de legjobban a tanítások. Kettő maradt meg bennem nagyon: a vak Bartimeus és az elveszett bárány. Amikor megkérdezték, ki érzi úgy, hogy ő az elveszett bárány, jelentkezzen, elsők között tettem fel a kezem. Előre is mentünk és imádkoztak értünk. Kicsit úgy éreztem, mintha nem is én lennék, de csodálatos volt. A szünetben elszöktem a társaságtól és lementem a gyóntató helyre. Hatalmas teremben rengeteg pap gyóntatott. Beálltam az egyik sorba, kicsit szökésre készen. Mikor sorra kerültem, egy fiatal paphoz jutottam. Elmondtam neki, hogy még soha nem gyóntam, de most szeretnék. Nem engedte. Beszélgetett velem, de azt mondta, hittanra kell járnom, addig nem gyónhatok, keressek közösséget magamnak. Nagyon fájt, de igyekeztem megérteni, és annál jobban vágyódtam a gyónásra.

Következő héten elmentem Anyuval az imacsoportba. Azt mondtam, hogy csak hallgatni szeretném őket. A csoport végén Kati, a csoportvezető elhívott egy beszélgetésre magához. A beszélgetés végén megkérdezte, hogy szeretném-e, hogy Jézus legyen az életem Ura? Végre hatalmas kő esett le a szívemről és igent mondtam. Elmondtuk a megtérő imát, kérték a Szentlelket is számomra. Nem tudom már, mit vártam, de két dologra emlékszem vissza: az egyik az, hogy hatalmas bűnbánat fogott el attól, hogy hogyan tudtam addig Isten nélkül élni, anélkül, hogy minden percemet megköszöntem volna Neki. Folytak a könnyeim is ettől. A másik, amire emlékszem, hogy hatalmas nyugalom és öröm töltött el, olyan, amilyet még soha nem éreztem korábban. November tizenegyedike volt második születésnapom.

Jézus megváltoztatta az életemet. Nem egyik napról a másikra, de mégis gyorsan és 180 fokos fordulattal. Jártam az imacsoportba, lelki könyveket olvastam minden szabad percemben.

Egy alkalommal, mikor a buszon imádkoztam, az Úr egy történetet adott a szívembe, mely képekben megfogalmazva a megtérés örömérről szólt. A hegedű címet adtam neki, és a karácsonyi pedagógus összejövetelen elolvastam kollégáimnak. Semmi visszajelzést nem kaptam, de boldog voltam, hogy megoszthattam velük örömömet.

December elején Kati szólt, hogy december 21-re kaptam időpontot István atyától életgyónásra. Addig kiolvastam egy gyerek hittan könyvet, egy ifjúságit és a Lélek-szemináriumi füzetben lévő lelki tükörből készültem fel. A Szentírás életre kelt számomra. Bárhol

kinyitottam és elkezdtem olvasni, alig tudtam abbahagyni.

Azt hiszem, még soha életemben nem izgultam annyira, mint akkor István atya előszobájában. Talán egy óra hosszat is bent voltam, bár nem tudom biztosan, mert az időérzékem eléggé cserbenhagyott. Arra viszont emlékszem, hogy mikor kiléptem az ajtón, táncolni kezdtem felszabadult örömömben és ezt a Ferenciek terén is folytattam, mikor a penitencia után kiléptem a templomból. Órákig tartott a túláradó öröm. Ráadásul engedélyt kaptam, hogy ezután áldozhatok, de úgy éreztem, meg kell várnom a szentestét, mert ez egy olyan csodálatos kincs, amit nagyon meg kell becsülni. Pedig, hogy vágyakoztam már, hogy magamhoz vehessem az Úr Testét!

Két és fél év telt el azóta, tele csodálatos örömmel, megtapasztalással. Elvégeztem a Misztika, a Szentlélek és a Gyógyító szemináriumot. Részt vettem egy Fülöpkurzuson és az Emmausz Közösség nyári lelkigyakorlatán. Egyre közelebb és közelebb kerültem az Úrhoz, egyre jobban megtapasztalom végtelen szeretetét. Ahogy emel egyre feljebb, úgy látom meg saját kicsiségemet és az Ő nagyságát. Eltávolodtam a világtól, sajnos kicsit a családom gondolkodásától is. De hála az Úrnak, annál jobban tudom szeretni őket, Jézus alakító munkája nyomán egyre önzetlenebbül. Nagyon sokat imádkozom értük, és reménnyel szívemben várom azt a pillanatot, amikor ők is megtérnek, és végre együtt imádhatjuk Istent.

Rengeteg kegyelmet kaptam az Úrtól, mikor apósomat ápoltam hónapokig, aki rákos volt és az volt a kérése, hogy otthon szeretne meghalni. Olyan dolgokra tett képessé Jézus, amit soha nem gondoltam volna magamról. Halála után pedig a szentmisén kaptam egy belső képet arról, hogy jó helyen van. Olyan nyugalomban éltem tovább az életem, mintha nem is velem történt volna az elmúlt fél év minden eseménye.

2001 őszén az Úr az Emmausz Közösségbe vitt, úgy érzem, itt megtaláltam a helyem. Legnagyobb öröm számomra, ha szolgálhatom az Urat.

Amikor az iskolában egy gyerek Róla beszél, vagy kérdez: amikor a gyógyító szolgálatban, vagy szemináriumi csoportban valaki hálát ad Istennek, ez mindig nagy boldogsággal tölt el.

Egyetlen vágyam, hogy életem az Ő akarata szerint élhessem! Ő ezt tudja, és küzdelmeimben és vívódásaimban is megadja azt a kegyelmet, hogy szívem mélyén öröm és békesség van.

„Isten, én Istenem,
pirkadatkor már Előtted virrasztok,
Rád szomjazik a lelkem,
Utánad sóvárog a testem,
puszta, úttalan, víztelen vidéken."
(Zsolt 63,1-2)

Tiborné Teimel Éva

Egy könyv margójára

Francoise: A szívek megtérésének üzenetei

Nem tudom, voltatok-e már úgy, hogy valakinek jószándékkal segítettetek, s az megvádolt benneteket, hogy önző, alantas indítékból tettétek azt, amit tettetek. Hát ez történt velem egyik nap.

Amikor kinyitottam a „Maria heute" című svájci újságot, az Úr Jézus üzeneteiről szóló cikkben ezt olvastam: *„Nem fogom tűrni tovább, hogy a gonosz lélek uralkodjék a szívekben."*

Hogy az Úr ilyen módon válaszol életünk problémáira, az szinte mindennapos dolog, de mégsem mindennapos: jó, ha mindig elcsodálkozunk ezeken a „kis" csodákon, s nem felejtünk el hálát adni értük, mert ezek Jézus jelenlétének jelei. Hittel kell fogadnunk, hogy nem véletlen jelenségek.

Ezután a kis „jel" után nyomban meg is rendeltem a szóban forgó könyvet, amely Jézus üzeneteit tartalmazza. A könyv olvasásakor úgy éreztem, csodálatos kincset találtam, s képtelen voltam letenni. Szívemben azt az indítást éreztem, hogy szerezzek örömet az Úrnak a könyv lefordításával. Ez nemcsak Neki való szolgálat, hanem testvéreimnek is ajándék. Ezek az üzenetek számomra csodálatosan szépek és az Úr bölcsességét közvetítik. Lelket melengető szavak ebben a hideg világban.

Azt szerettem volna, hogy mindenki kapjon segítséget ezáltal Jézus Szívének jobb megismeréséhez, mert *„Jézus Szívének ismerete nélkül senki sem lehet boldog"* (Francoise). Azt akartam tehát, hogy mindenki boldog legyen, amint én is boldogabb lettem Jézus Szívének jobb megismerése által.

Jézus Szívét egyedül csak Jézus képes megismertetni velünk. Ő ki akarja nyilatkoztatni magát nekünk. Ezek az üzenetek az Ő Szívének kinyilatkoztatásai.

Mondhatom, csodálatos élményeim voltak eddig a könyv fordítása közben. Nap mint nap pontosabbnál pontosabb választ kaptam életem részleteire, segítséget környezetem problémáira vonatkozóan, de többször előfordult az is, hogy pontosan arról gondolkodtam, ami a következő fordítandó részben állt és megtudhattam, hogy mit gondol az Úr erről vagy arról a dologról.

Kisebb-nagyobb csodáknak valóságos tárháza lett számomra ez a fordítási munka, amit nem is nevezhetek munkának, hanem az öröm kimeríthetetlen forrásának. Kimeríthetetlen, mert az Úr ígéretet tett arra, hogy Szent Szívének kincstárát egészen addig fogja ránk árasztani, amíg el nem jön. Ő azt akarja, hogy teljesen azonosulni tudjunk Szent Szívének gondolataival és érzéseivel, az Ő végtelen jóságával, szeretetével, gyengédségével, mert szívünk az Ő Szíve által tisztulhat meg teljesen és válhat hasonlóvá az Ő Szívéhez.

Alacoque Szent Margitnak nyilatkoztatta ki talán első ízben Szent Szívét, akinek az egyik legmegrázóbb látomása az volt, amelyben Krisztus szeretettől lángoló Szívét látta. Jézus kijelentette Szent Margitnak, hogy Ő – gyermekei számára – az utolsó időkre azt a páratlan ajándékot tartogatja, hogy egészen bensőségesen megismerhetik majd Szívét, a „Szeretet lángoló tűzhelyét", az életnek és életszentségnek forrását, azt a Szívet, amelynek teljességéből mindnyájan merítettünk... és amely Szívben a tudomány és bölcsesség összes kincsei megvannak, amelyben az istenség teljessége lakozik, amely Szív gazdag mindazokhoz, akik Hozzá folyamodnak, a jósággal és szeretettel teljes Szívet, minden vigasztalás forrását, a szelíd és alázatos Szívet.

Nekünk jutott tehát osztályrészül, hogy ily bensőségesen megismerhessük Jézus Szent Szívét? Mi lennénk tehát azok, akiknek megengedi, hogy az Ő gyengédségéből táplálkozzunk, hogy szívünk együtt dobogjon az Ő Szent Szívével? Mily kevéssé vesszük ezt tudomásul, mily hálátlanul fogadjuk mindezt, mily ritkán lelkesedünk ezért a csodáért!

Oly sokan vannak – még Jézus papjai között is –, akik nem hisznek sem ebben, sem más csodákban, amelyek éppen ezekben az időkben, ezekben a nehéz, sötét erőkkel teli időkben szállnak alá a mennyből a földre, mint a kései eső a kiszáradt, víztelen sivatagra. Legalább mi ne legyünk annyira gőgösek, hogy nem hiszünk az Úr csodáiban. Higgyünk legalább mi és engedjük az Ő Szíve által megváltoztatni szívünket! Engedjük, hogy Szívének kinyilatkoztatásával táplálja éhes és szomjas szívünket, mert a mi táplálásunk nagy öröm az Úr számára. Ne hajtogassuk azt, amit oly sokan mondanak, hogy „csak a Biblia", mert Isten más módon is meg akar nyilatkozni. (Különben is éppen a Biblia nyilatkoztatja ki Jézus Szívének gyöngédségét: *„Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, mert én megenyhítelek benneteket, mert én szelíd vagyok és alázatos szívű"* – Mt 11,28.)

A Biblia „tegnap, ma és holnap ugyanaz", vagyis élő és hatékony. Az élő Jézus csodái mindörökké élnek és hatnak, bármikor megismétlődhetnek, nincsenek helyhez és időhöz kötve.

Jézus azt mondja egy helyen Francoise-nak: *„Aki elfogadja üzeneteimet, annak az Életet adom, aki nem fogadja el, az még nem tért meg igazán."* Ő nem azt mondja, hogy aki elutasítja üzeneteit, az nem üdvözül, hanem gyengéden kérlel bennünket, hogy a saját és mások boldogsága érdekében ne utasítsuk el azt, amikor Ő szól hozzánk, mert amikor ezt tesszük, az Ő Szívét, az Ő Szívének gondolatait és érzéseit, az Ő Szívének értünk aggódó, rólunk gondoskodó szeretetét, az Ő Szent Szívének szeretetajándékát utasítjuk vissza.

Ne lepődjünk meg e könyv gyermeki stílusán, hangvételén. Ez a könyv egy gyermeki lelkületű szerző által íródott. Az Úr világosan megmondja, hogy üzeneteit csak a kicsinyek, a lélekben szegények, a gyermeki hittel és lelkülettel rendelkezők fogadják majd el. Lehet, hogy Te is ilyen lelkületű vagy?

♥ ♥ ♥

Most megyek a kórházi kezelésre. Sok ember áll előttem. 3-4 óra áll rendelkezésemre a kezelés alatt (dialízis), ebben az időben fordítom a könyvet. Tudom, hogy Jézus jelen van itt is, és békességet ad, „elrejt engem szárnyainak árnyékában". Ellenségeimet jóakaróimmá teszi vagy eltávolítja környezetemből. Gyöngéd szeretetével vesz körül nap mint nap. Megmenti életünket a halálos veszélyektől. Betölti szükségeinket. Megadja ételünket, ruházatunkat, s a fejünk fölé a fedelet. Mindezt érdemtelenül kapjuk, csupán kegyelemből. Közel a visszatérése és Ő mindent megtesz azért, hogy megmentsen bennünket. A sötétség közepette is életet adó napsugarakat áraszt ránk.

Elmondhatjuk Izaiás prófétával: *„Az Úr szabadít meg bennünket. Ezért énekeljük énekeinket, életünk minden napján az Úrnak házában."*

Sólyom Éva
a Francoise: „A szívek megtérésének üzenetei"
című könyv fordítója
(A könyvet a Marana Tha Kiadó adta ki.)

JÉZUS EREJÉBEN ÉLVE

Nekem mindennap szükségem van arra, hogy a lelkemet tápláljam Jézus szavaival. Gyógyíthatatlan beteg vagyok. Naponta 3-4 órát feküdnöm kell. Amikor lemegyek az utcára és utazom buszon vagy metrón, előveszem Francoise: „A szívek megtérésének üzenetei"-ből azokat a számomra legkedvesebb mondatokat, amelyek nekem életet adnak. Ahogy olvasom a szavakat, a szívem fellángol az örömtől és érzem, hogy beteg testem erővel telik el. Leírtam nektek ezeket a számomra legkedvesebb üzeneteket.

„Kérjétek tőlem azt a kegyelmet, hogy vágyakozni tudjatok a szeretetre!"

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Sokan vannak, akik vallásos gyakorlatot adnak Nekem és süketek az Én hívásomra. Közben ezeket a vallásgyakorlatokat azért akarják Nekem felajánlani, hogy Engem ezzel kielégítsenek, de csak lelkiismeretüket elégítik ki, amely ugyanolyan vak, mint ők."

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Béke legyen veled! Békességben lenni annyit jelent, mint örülni Isten szeretetének irántad. Annyit jelent, mint hinni a végtelen irgalmasságban és a legfőbb jóban. Annyit jelent, mint érezni, hogy Isten birtokába vesz téged, mihelyt a szíved keresi Őt."

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Az engesztelés nem a test gyötrése, hanem a felemelése! Mert az a lélek, aki egész lényét Nekem adja, az Én kedvenc virágom, akiért minden őrültségre képes lennék!"

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Szeress kicsi lélek; ne tégy mást, csak szeresd Istenedet, az embereket, teremtményeimet. Tedd ezt, amilyen jól csak tudod, anélkül, hogy bármiből gondot csinálnál magadnak."

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Közel vagyok hozzád és várok hittel és bizalommal teli pillantásodra..."

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Jézus sohasem vár a lélektől olyasmit, ami a lelket szomorúvá teszi."

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Szeretlek és legszentebb Szívemben őrizlek az örök életre!"

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Ha szíved Bennem, Jézusban él, akkor lelkedet Szentséges Szívem mélységeibe vonom..."

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Gyermekem, boldogságod Istenben találhatod meg, bármi játszódjék is le szemed előtt, nézz Rám, Én megtartalak!"

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Ha Bennem maradsz – ez azt jelenti, hogy szíveddel (és nemcsak értelmeddel) hiszed, hogy Én téged minden pillanatban végtelenül szeretlek."

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Mária az az út, amely Hozzám, Krisztushoz vezet, mert Ő meg tudja nektek tanítani, hogyan kell égni a szeretettől Irántam."

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Szívvel IGEN-t mondani az Én isteni akaratomra annyit jelent, mint úgy szomjazni Engem, Krisztust..."

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Engedd a Szentlelket munkálkodni szívedben. Ő megszentel téged és isteni lényét adja neked, ami a Szeretet. Hogy betölthessen téged, adj Neki teljes szabadságot a szívedben. Teljesítsd akaratát, amely az enyém, s hagyd engedelmesen és tanulékonyan alakítani magad."

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Az engedelmesség Isten akaratának nem más, mint Jézus imádása. Engedd, hogy szívedbe költözzek és ajándékozz meg bizalmaddal és odaadásoddal. Mondd, hogy szeretsz és ne aggódj semmiért."

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Törekedj mindig arra, hogy közelebb kerülj Hozzám. Ne vesztegess el egyetlen pillanatot

sem szeretet nélkül. Ajánld fel Nekem szüntelen vágyadat Utánam, Jézus után... Légy kész állandóan szeretetben égni ezzel a tűzzel, amit szívedbe helyeztem, és amit sohasem fogok kioltani."

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Ha szívetek sóvárogna a tisztaságra és Énrám, már nem lenne bennetek a test kísértése, mert megadnám nektek azt a kegyelmet, hogy ismét az Enyéim legyetek."

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Ha a szív teljesen Nekem ajándékozza magát, úgy benne élek és nem hagyom el soha."

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Ha azt kérdeznéd Tőlem, mi az, amivel a legtöbb örömöt szerezhetnéd Nekem, azt válaszolnám, az, ha megengednéd, hogy egészen birtokomba vegyelek, hogy isteni szeretettel teljes módon egyesíthesselek Magammal."

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Hinni és Istenben élni azt jelenti, hogy teljesen átadod magad annak a boldogságnak, hogy Istenhez tartozol."

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

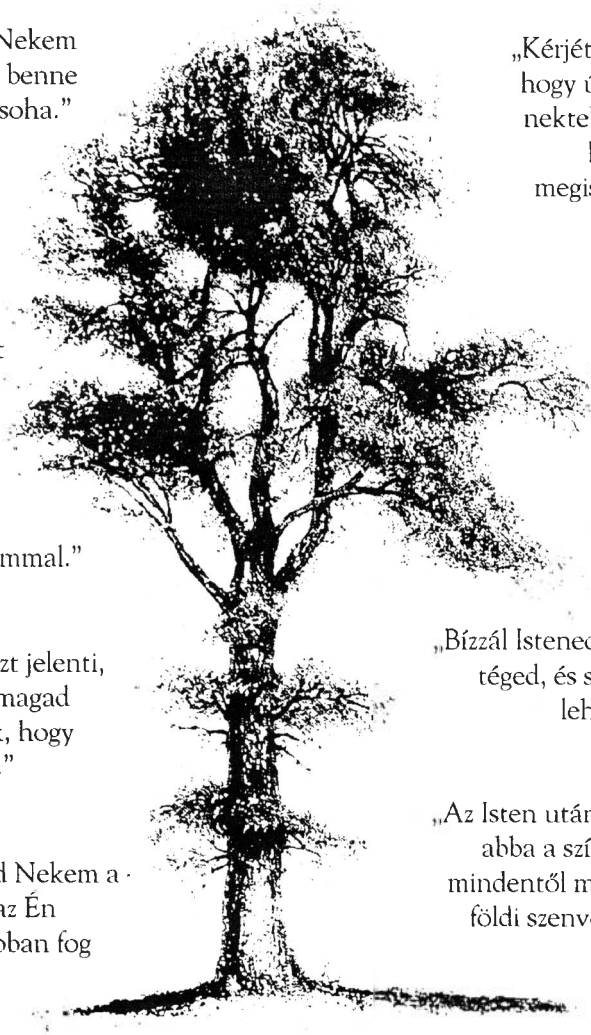
„Minél inkább felajánlod Nekem a szívedet és vágysz az Én akaratomra, annál jobban fog növekedni a hited."

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„A szenvedésedet Jézusnak ajánlani annyit jelent, mint kérni Őt, hogy vigasztaljon meg szeretete által."

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Krisztussal egynek lenni annyit jelent, mint szabadon megengedni Neki, hogy birtokába vegye lelkedet az Ő csodálatos tervei szerint."

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„A felebarátot szeretni annyit jelent az Én szememben, mint Isten szeretetét ajándékozni neki."

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Egy ember csak akkor képes tökéletessé válni lelkileg, ha szíve legmélyén teljesen meghitt (bizalomteli) kapcsolatba lép az Én isteni Szívemmel, amely szívet szeretnék neki ajándékozni."

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Kérjétek Tőlem azt a kegyelmet, hogy úgy ajándékozzam magam nektek, hogy égjetek a vágytól, hogy Engem jobban megismerjetek és még jobban imádjatok."

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Az önátadás annyit jelent, mint engedni, hogy Isten szeressen... A tökéletes önátadásban valósul meg Isten egyesülése teremtményeivel."

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Bízzál Istenedben, aki biztos kézzel vezet téged, és sohasem fog kérni tőled lehetetlen dolgot."

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Az Isten utáni szomjazás kegyelme csak abba a szívbe költözik be, amely mindentől megszabadult és semmiféle földi szenvedély nem kötözi meg."

∪ ∩ ⊂ ⊃ ∩ ∪

„Ha szeretsz Engem (Krisztust), akkor meg fogod érteni, hogy Én a te szenvedéseidben részt veszek, bármilyen szenvedések is legyenek azok. Én oly gyengéden szeretlek téged, aki szeretetemet kéred, miközben szenvedsz, ahogyan az anya szereti gyermekét, aki gyengédségre vágyakozik, amikor fájdalom éri."

B. Veronika

»A Te Igéd... világosság utamon«

(Zsolt 119,105)

4.

MILYEN A KAPCSOLATOD ISTEN IGÉJÉVEL?

A keresztények számára a Szentírás Isten „sugalmazott" Igéje. Isten szent emberei írták le azt, amire a Szentlélek indította őket. A Szentírás megmutatja a kereszténynek, mi Isten szándéka az emberekkel, milyen Isten személye, és hogy miként munkálkodik az üdvösség történetében. Felvilágosítja az embert tulajdon lénye és létének értelme felől. Felkínálja számára Isten kijelentéseit az Ő Fiában, Jézus Krisztusban, a világ Megváltójában. Isten Igéje nélkül a keresztény ember nem tudná miért és hogyan éljen. Benne és Általa kap meg minden ismeretet, amire szüksége van földi és örök életére vonatkozóan. Benne *„Isten önmagát és akaratának az emberek üdvösségére vonatkozó örök döntéseit akarta kinyilvánítani és közölni, hogy részt adjon az isteni javakból"* (Dei Verbum 6.).

Ezért a keresztény ember számára a Szentírás a világ legfontosabb könyve. Hite a benne foglalt kijelentéseken alapszik. Ezért Isten Igéjének olvasása a keresztény ember számára táplálék, amely nélkül éhenhalna. Olyan táplálék, *„amely megvilágosítja elméjét, erősíti elhatározásait, és Isten szeretetére gyullasztja szívét"* (Dei Verbum 23.). Sohasem növekedhetne hitében, ha nem olvasná rendszeresen, imádkozó és engedelmes szívvel.

A Szentírás olyan, mint a térkép egy ismeretlen országban. A sokféle út közül, amely előttünk áll, megmutatja a helyes utat, ami Isten Országába vezet.

TIZENÖT TANÁCS A SZENTÍRÁS HELYES OLVASÁSÁHOZ

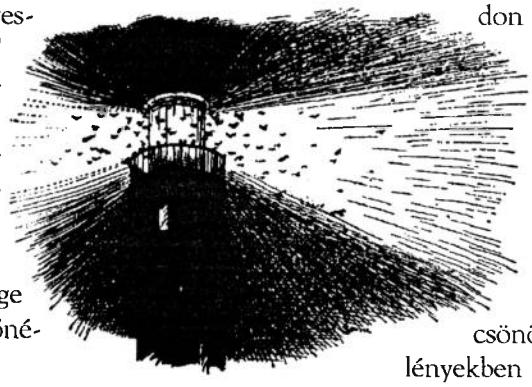
1. Olvasd érdeklődve! Ha a világ eseményei jobban érdekelnek, vizsgáld meg szívedet, hogy igazán megtértél-e? Mert az embert az érdekli, ami a szívében van.
2. Olvasd igazságot kereső szívvel! Kérdd az Urat: *„Vezess és oktass engem igazságodra, mert Te vagy az én üdvözítő Istenem"* (Zsolt 25,5).
3. Olvasd imádkozó lélekkel! Először arra kérd az Urat, hogy nyissa meg szívedet az Ő szava előtt, másodszor arra, hogy tegyen képessé az engedelmességre!
4. Olvasd, hogy problémáidra személyes üzenetet kapj az Úrtól! Amit olvastál, szíved csendességében forgasd, ahogy Mária tette. Adj hálát érte és figyelj arra, amit Isten mond neked Igéjén keresztül.
5. Olvasd abban a tudatban, hogy a mindenható Isten szól hozzád! Ezért kerüld el a felületességet és a komolytalanságot!
6. Olvasd abban a szemléletben, hogy Isten az Ő irántad való végtelen szeretetét akarja kinyilvánítani előtted, amely Jézus Krisztusban megtestesült.
7. Olvasd abban a tudatban, hogy Isten ki akarja nyilvánítani előtted akaratát életedre és az egyházra vonatkozóan!
8. Olvasd abban a tudatban, hogy Isten meg akar tanítani az emberekkel való helyes kapcsolat feltételeire: megbocsátásra, türelemre, szeretetre, hűségre, tisztaságra!
9. Olvasd naponta! Erőt és bölcsességet merítesz belőle életed ügyeinek helyes intézéséhez.
10. Olvasd folyamatosan, hogy Isten tanításának teljessége eljusson hozzád.
11. Olvasd abban a tudatban, hogy szoros kapcsolat van a Jézus iránti és a Szentírás iránti szeretet között. Ha szereted Jézust, vágyakozol Őt jobban megismerni az Ige által, és akkor szeretni fogod a Bibliát is.
12. Ha a Szentírásból világosan fölismerted Isten akaratát, akkor ez kötelez. Felelős vagy a megismert igazságért. Ha megtagadod, megszomorítod a Szentlelket és kialszik benned az öröm. Ha engedelmeskedsz, minden nap új örömöt tapasztalsz!
13. Olvasd a Bibliát közösségben is, ne csak egyedül! A Szentlélek a testvérek szívén keresztül az Igének olyan gazdagságát tárja eléd, amiről nem is álmodtál volna!
14. Ha a Szentíráson keresztül valami különösen szépet megismertél, vagy harcaidban győzelmet arattál, tégy tanúságot róla, hogy másokban is fölgyulladjon a vágy az Ige nagyobb szeretetére!
15. Olvasd a Bibliát várakozó lélekkel! Isten azért adta a Szentlelket, hogy *„elvezessen a teljes igazságra"* (Jn 16,13). A Szentlélek ajándéka, hogy feltárja előtted az Ige teljes gazdagságát. Ezért kérdd a Szentlelket, vezessen, világítson meg, adjon bölcs értelmet, hogy az Ige minden gazdagságát és szépségét be tudd fogadni!

D.B.K.

A GONOSZ REJTÉLYE

A történelem megfigyelői feltesznek néhány nagy horderejű kérdést: Miért gázosítottak el a Harmadik Birodalomban a II. világháború alatt több millió embert? Miért töröltek el városokat az atombombával? Miért készítenek atom-, biológiai és kémiai fegyvereket?

Úgy tűnik, az egész lakott Föld pokollá lett. Érdemes ezért a világban levő gonosz eredetéről gondolkozni. Az ördögöt a gonosz megtestesítőjeként írják le. Sajnos, nagyon gyakran szarvval, lópatával és körös-körül tűzlánggal körülvéve ábrázolják. Ez a leírás intellektuálisan tájékozott embereket arra indít, hogy egy ilyen személyiség valódiságát nevetségesnek tartsák. A német „Teufel" szó a gótból eredő keresztény levezetése a görög „diabolos"-nak. A „diabolein" ige értelme: összedobni, összekeverni, kettétörni, rágalmazni. A Szentírásban találjuk még a „Sátán" megjelölést. Ez héber szó. Az ige jelentése: vádolni, üldözni, a főnévé: szembeszegülő, ellenség.

Az idők kezdetén a Sátán a világosság angyala volt. A kerubok angyalcsaládjának a fejedelme. Az angyaloknak két nagy csoportja van: a kerubok és a szeráfok. A kerubok Isten királyságában az Ő feladatainak rendelkezésére állnak; a szeráfok Isten papi szolgálatának véghezvivői. A Sátán, szépségének és bölcsességének tudatában, szívében Isten fölé helyezte magát (Ez 28,17). A szabad akarati döntés alapján így szólt ez az angyalfejedelem: *„Te azt mondtad magadban: »Az égbe szállok fel, Isten csillagai fölé emelem trónomat, leülök a gyülekezet hegyén, a messzi északon. Felmegyek a magas felhők fölé, hasonló leszek a Magasságbelihez.«"* (Iz 14,13-14)

Az ördög önmaga felmagasztalásának következménye volt, hogy Isten akaratából levettetett a Földre. Tartózkodási helye azóta Efezus 2. szerint a Föld körüli légtér. A Sátán bűnre csábította az első embert, és Isten iránti engedetlenségre. Az 1Mózes 3-ban olvasunk erről az eseményről. A kígyó és Éva közötti párbeszéd Isten kijelentésének formájára és értelmére vonatkozó ártatlannak látszó kérdéssel kezdődött. Ebből a kérdésből Isten szavának megkérdőjelezése, az Ő igazságának kétségbevonása lett, és valóságának tagadása. A Sátán felkelti az emberben a tudás vágyát, az önállóságra (autonómiára) törekvést és az öntörvényűséget. Az a célja, hogy az ember önmaga dicsőségét keresve szakadjon el Istentől, és legyen saját életének törvényalkotója. Végül is arra csábítja a Sátán az embert, hogy legyen olyan, mint ő maga.

Az ember választhatott. Miért adott Isten szabad teret a választásra? Mert a „szeretet" a „szabadságot" is magába foglalja. E nélkül a lehetőség nélkül az emberek egyfajta komputerek lennének, akiknek „Istent szeretniük kell, mert mást nem tehetnek!" A szeretet alapja az önkéntesség. Hogy az ember személyesen és szabadon dönthessen, ha akar „nem"-et is mondhasson: ebben áll a szabadsága. Ádám és Éva meg is tették ezt.

A Sátán alattvalói bukott angyalok, úgynevezett démonok. Ezeknek a szellemeknek a vágya a testetöltés. Vagy felvesznek valamilyen alakot, vagy kölcsönözhetnek egy testet, úgy, hogy élőlényekben (emberekben vagy állatokban) laknak, birtokba veszik őket. Ezt az állapotot nevezik megszállottságnak. De hogy juthatnak az ilyen démonok egy emberbe?

A sötétség hatalma gyakran egy bűn következtében lép be valakinek az életébe. Alkohol- vagy kábítószerfüggőség, szexuális kilengések vagy egyéb erkölcstelenségek megkötözöttséghez vezetnek és okai lehetnek a tisztátalan szellemek behatolásának. De a gyűlölethez, haraghoz, irigységhez, féltékenységhez, büszkeséghez, mérgességhez, hazugsághoz való tudatos ragaszkodás is oka lehet a megszállottságnak. Ehhez jönnek okkult megkötözöttségek. Ez az az ajtó, melyet a sötétség erői a leggyakrabban felhasználnak arra, hogy az ember belsejébe hatoljanak és személyét megkötözzék és elnyomják. A jelenlegi neurózisjárvány, a pszichikus betegségek elszaporodása, szellemi és testi zavarok, a világméretű káosz és az elharapódzó bűncselekmények áradata elég bizonyíték arra, hogy a démoni hatalmak nagy befolyással rendelkeznek.

Vannak démonok, amelyek elsősorban a testet akarják megkárosítani. Mások elsősorban az ember szellemét támadják meg. A harmadik csoport a lelki-szellemi életet igyekszik tönkretenni. Intellektuális és irodalmi területen is érvényesítik a démonok befolyá-

sukat. Ilyen szellemek gyakran intellektuális vagy kulturális jelmezben jelennek meg, hogy a nevelést, a politikát és más területeket áthassanak. A történelem sok személyiségét ilyen szellemek irányították. A vezető költők, írók, filozófusok, zenészek, tudósok és politikusok egész sora fordult érdeklődéssel az okkult praktikák felé.

Az Úr Jézusnak a kereszten kivívott győzelme által az elkötelezett keresztények fölötte állnak a gonosznak, és van hatalmuk a szellemek befolyásának ellenállni, Jézus Krisztus nevében.

Az európai-amerikai kultúrkörben reneszánszát éli a sátánkultusz és a boszorkányság. Egy londoni lelkész beszámol 2000 ördögűzésről, amit a fekete mágia áldozatain elvégzett. A jóslás a legkülönbözőbb formákban növekvőben van. Franciaországban 3000 főhivatású jóst és jósnőt tartanak számon. Olaszországban mágusok ezrei ajánlják fel szolgálatukat, és a lakosság minden rétege igénybe veszi őket.

Az Egyesült Államokban rekordot ér el a jóskártyák és kristálygolyók eladása. Az újságokban és folyóiratokban ismertetett horoszkópokat minden országban emberek milliói olvassák és elhiszik.

Az „okkult hullám" további szimptómája az úgynevezett „horror" filmek és a „brutál-video" [szerk. megj.] óriási hatása. De hogyan jöhetett létre az egész világon megfigyelhető „robbanás" az okkultizmus területén?

Egyre többen kételkednek abban, hogy egy jövőbeli ideális társadalom álma valóra válhatna. Mivel minden reményük és életük értelme elveszett, ezt próbálják megragadni az okkult praktikákban. Ehhez hozzájárul az is, hogy a technikai fejlődéshez fűződő boldog élet álma is szertefoszlott, a fogyasztói társadalom ajánlataival az emberek elégedetlenek, a kereszténységben csalódtak, ezért akarják megragadni szomjazó lelkük táplálására az okkultot, a kábítószert vagy a távolkeleti filozófiákat.

R. Josuran

Tartalomjegyzék

Katona István: Az élet evangéliuma 3
R.W.K.: Hogyan éljünk a kisközösségben? 4
Tiborné Teimel Éva: „Nyugtalan az én szívem, míg meg nem nyugszik Benned, Uram" 10
Sólyom Éva: Egy könyv margójára 12
B. Veronika: Jézus erejében élve 14
D.B.K.: »A Te Igéd... világosság utamon« 4. 16
R. Josuran: A gonosz rejtélye 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 27,20.

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Balogh Mihály
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- Olvasóink szíves tudomására hozzuk, hogy Frans Horsthuis atya „Királyi úton" című könyvét nem fogjuk kiadni. Sajnos néhány olyan részletet találtunk benne, ami félreérthető. A kifogásolt részeket közöltük a szerzővel. Amennyiben engedélyezi azok törlését, abban az esetben kerül kiadásra.
- Arlóban a Ferences Kisnővérek **karizmatikus ifjúsági lelkigyakorlat**ot tartanak, melyre szeretettel várunk minden érdeklődőt. Elhelyezés sátorban! Időpont: 2002 augusztus 16-18.
- Kérjük, hogy aki megrendelte a Marana Tha újságot és nem kapta meg, jelezze ezt telefonon vagy levélben, mert előfordult, hogy a postán elveszett a megrendelés illetve az összeg.
- Többen javasolták, hogy újságunkban jelenjenek meg korlátolt számban **házassági hirdetések**, hogy a hívő fiatalok találkozhassanak egymással. Szeretnénk, hogy a hirdetés ne legyen néhány szóra terjedő (magasság, foglalkozás, stb.), hanem inkább lelki tulajdonságokat foglaljanak magukba: például elkötelezett keresztény vagyok-e? Megtértem-e? Szeretek-e imádkozni, Szentírást olvasni? Szívesen segítek-e a betegeknek, rászorulóknak, türelmesnek és jószívűnek mondanak-e? Szeretem-e a gyerekeket? Járok-e közösségbe? Van-e valamilyen szolgálatom? De meg lehet említeni azt is, tudok-e főzni, vagy fiúknál: értek-e a házimunkához, barkácsoláshoz, kisebb hibák kijavításához? Vagy lehet arról is írni: csúcsérték-e számomra a szeretet, vannak-e káros szenvedélyeim (nem alkoholra gondolunk elsősorban, hanem tévé, játék, számítógép szenvedély)? Jó kapcsolatom van-e a szüleimmel? A legközelebbi számunk részére, mely szeptember 1-én jelenik meg, augusztus 15-ig lehet elküldeni a hirdetéseket a kiadóba jeligére! Az első alkalommal ingyenes a hirdetés! A hirdető írja rá címét a borítékra, hogy a válaszokat elküldhessük.
- Újra kapható **P. Boudet: „Ez nem a te harcod"** és **Carothers: „A dicsőítésben rejlő erő"** című könyve.

E-mail cím:
maranatha.hu@freemail.hu
katona.istvan@freemail.hu

Címünk:
1146 Bp. Thököly út 120.
Tel/fax: 222-53-06

A MEGÚJULÁS 12 LÉPCSŐJE

6. Szabadulás a gonosztól

A belső sérülések gyakran teret adnak a gonosz lélek befolyásának. Amikor reszketünk a félelemtől, nem tudunk aludni a gyűlölettől, amikor minden fájdalmunkért Istent vádoljuk, amikor nem tudunk szabadulni a káromló gondolatoktól – ezekben az esetekben a gonosz lélek befolyásáról van szó. Nevezhetjük ezt megkötözöttségnek is, mert szívünk nem szabad a jóra, az örömre, a jézusi életre. Jézus hatalmat adott tanítványainak, hogy az „Ő nevében kiűzzék az ördögöket" (Mk 16,17) A tanítványnak meg kell tagadni mindazt, ami ajtót nyithat a gonosz előtt: a bálványimádást, okkult tevékenységet, haragot, bűnös szenvedélyeket. Ezután szükséges, hogy egész életünket alárendeljük az Úrnak. A lelkünk szabadsága nagy ajándék. Olyan, mintha egy sötét felhő tűnne el fejünk fölül. A Szentlélek számára szabaddá vált az út, hogy elárasszon örömével és karizmatikus ajándékaival.

„Szememet a hegyekre emelem:
Honnan jön segítségem?
Az Úr ad nekem segítséget,
aki az eget és a földet alkotta”
Zsolt 121
150 F